

paper de vidre

segona època **contes**

DONAT PUTX

15 Juliol 2015

Donat Putx (Granollers, 1966) és periodista musical. L'any 1988 va començar a publicar crítiques de concerts al *Diari de Barcelona*, i des del 1994 ho fa a *La Vanguardia*. Ha publicat a *Barcelona Metròpolis*, *Enderrock*, *Rockdelux* i altres capçaleres. Va ser director de la redacció de la revista *Folk* entre 2002 i 2004, i director artístic del Festival Trobadors i Jogars del Vallès Oriental els anys 2006 i 2007. Signa els textos de *Barcelona en 50 cançons* (Planeta, 2014). Aquest 2015 ha publicat *Jaume Sisa, el comptador d'estrelles*, un llibre de converses amb el cantautor galàctic, editat per Empúries.

Francesc Trabal va néixer a Sabadell el 1899 i va morir a Santiago de Xile el 1957. Cofundador del grup de La Mirada, va publicar un seguit de llibres marcats per un humor sarcàstic i absurd, d'entre els quals *L'any que ve* (1925), *Quo vadis, Sánchez?* (1931), *Era una dona com les altres* (1932), *Hi ha homes que ploren perquè el sol es pon* (1933), *Vals* (1935), *Temperatura* (1947) i *De cara a la paret* (1984). La novel·la *L'home que es va perdre* va ser publicada per primer cop el 1929 a l'editorial La Mirada, de Sabadell.

Jo, la veritat sigui dita, sempre he estat més de novel·les, però quan els amics de *Paper de vidre* em van demanar que triés un conte, de seguida vaig pensar que hauria de ser d'en Francesc Trabal. En Trabal és la bomba, i jo n'estic enamorat des de mitjan anys noranta, quan l'editora Anik Lapointe me'l va donar a conèixer. M'agrada el seu sentit de l'humor: aquest humor descregut i bastant passat de voltes que gasta, però sense despentinar-se. I m'agrada com escriu el català, la manera com sona el que escriu: ell era de Sabadell, i sóc de Granollers, i llegint-lo sento música vallesana.

El 'conte-hot' que he triat, «L'esperit de Roissy», no se sap quan el va escriure, i era inèdit fins que la Fundació La Mirada el va recuperar l'any 2003. Em fa gràcia que passi en un castell, entre exiliats catalans que, encara que estiguin exiliats, entomen la vida sense amargor. I sense deixar-se impressionar gaire per l'esperit que els visita, que és com una mena de pasta d'arròs blanc. Una cosa tova i covarda, vaja...

L'esperit de Roissy

Conte-hot

Una vegada era... Una vegada hi havia un castell. El castell de Roissy. De Roissy-en-Brie. I en aquest castell, pels seus pecats hi havia uns refugiats. Exiliats polítics. Uns escriptors que per haver estat fidels a la pàtria hagueren de fugir-ne quan guanyaren els dolents. Uns escriptors de Catalunya que trobaren a França, a Roissy-en-Brie, un castell amb els braços *grand-ouverts* i que al cap de dos mesos de reposar-hi començaren a sentir que els nervis els feien bullidera i sortien bombolles i estaven a punt de vessar dolcs de tota mena de bromeres.

La pau, el silenci, allunyats els ressons d'una vida furiosa, prop seu els ocells, el parc, l'herba i els talps, les margarides i el muguet, els erigons i les maduixes, les cireres i el pa tou com un fruit tebi: tot això no serví sinó per arribar a crear entre aquella gent un clima d'excitació interior tan fort que qualsevol badoc que hagués girat els ulls part de dins de la reixa del Castell hauria endevinat tot seguit que «allí» en passava alguna.

I passà. I en passà més d'una.

I més de dues.

I tantes que necessitaria més d'un week-end (més val no subratllar aquestes paraules) per explicar-les. I si algun dia escriuré *Els mil i un week-end* avui n'aprofitaré per contar-vos un simple episodi dels fets extraordinaris ocorreguts al castell de Roissy, episodi que tots plegats (perquè em sembla que no ho havia dit, jo també hi era) recordem només que dient: «L'esperit de Roissy».

Era un vespre després del sopar. Un d'aquells vespres amb cua que no hi havia manera d'aixecar. Ni vent, ni cordill, ni mans, ni ànims per aixecar-los. El mal potser venia que els sopars es feien a les set. I a tres quarts de vuit ja no hi havia manera d'aguantar-se: al llit? Al llit amb aquell sol xafogós que encara encenia els vidres i les fulles i les escaletes? Al parc? Però, tot el matí, tot el migdia, tota la tarda al parc, quedava tan gastat que en arribar el vespre era difícil encara-s'hi encara. Al menjador? A la taverna del costat de l'esglesia? Cada dia es feia més difícil superar aquella hora de l'havent sopat. I estevenia el moment més terriblement perillós: qualsevol broma podia ocasionar una catàstrofe; qualsevol mena de mirada, un malentès; qualsevol cantarella, un esclat d'improprietat; qualsevol malabarisme, una pluja de garrotades. Calia anar amb molt de compte i posar plom als peus en arribar les vuit del vespre. I fer la viu-viu una estona per guanyar aquella mitja hora tonta, una vegada dominada la qual la vida tornava a lliscar de mica en mica fins que, per una mena d'encantament, cadascú trobava el desllorigador per arribar a l'hora de colgar-se sota el llençol.

Fou, doncs, en un d'aquells vespres; un vespre a un quart de nou, quan la davallada del dia s'encaminà cap a una solució «de conjunt», rara derivació puix que més aviat cada dia una dispersió lenta finia la tradicional comunitat. Al costat del menjador hi ha la sala de música. I entre ambdues cambres una porteta habitualment tancada. Però aquell vespre era oberta. De mica en mica tothom es trobà desesmadament prop del piano clos.

—Si no els ha de molestar vaig a invocar els esperits —digué, com si no digués res, un polonès agregat circumstancialment a la colònia ningú no sabia com.

Una certa curiositat als procediments que empraria per evocar els esperits féu que no hi hagués protestes i, breu, costà poc de reunir al voltant d'una tauleta de fusta una munió d'homes, dones i infants.

El polonès no semblava gaire habitual i tot seguit ens donàrem compte que més que un *amateur* era un sopes; i la cosa hauria degenerat en un escàndol si no hagués ocorregut un fet extraordinari.

El gest, les invocacions, els silencis del polonès eren molt llauana i això féu que aviat tothom s'hi veïés amb cor, crits, bromes, riures convertien aquella sessió d'espiritisme en una mena de joc de premedes de balneari. Tothom demanava que sortissin els esperits. Hi havia invocacions de tota mena: divertides, poca-soltes, irritants. Ningú no sentia ja respecte a l'acte; quan, amb una rapidesa desconcertant ocorregué el fet: una veu gallofa, estrafeta (algú sostingué després que havia estat en Gasch), cridà:

—Que surt el rei Papet!

I zas! Catacracl! Per un finestral tancat, que donava al parc, aparegué —precedit d'un terrabastall de vidres com si es trenquessin— un esperit.

Un esperit de debò. Tant de debò que tothom encara corre.

L'espant fou unànime.

De moment només quedà l'esperit a la sala.

I fou més tard, a mida que ens anàvem topant per corredors i sota els castanyers, que el dubte d'haver estat víctimes d'una falsa alarma ens tornà coratjosos.

Aviat ens aventuràrem en Guansé i jo.

L'esperit era d'una mena de pasta com d'arròs blanc mullat, que semblava bullit i si es movia semblava que es desfés. Iestic segur que es desfèia i tot.

Era una mena de cosa tova. Tova i covarda.

En la sala de música evidentment hi havia «allò» de nou, que abans evidentment no hi era. Però es tractava d'un esperit?

Va costar molt d'aclarir-ho. Amb en Guansé ens miràvem, ens miràvem i no atinàvem bé com atacar l'escena. El cridàrem. Fèrem: «Epl, eil». Li dèiem: «Pascàssies! Brrrr!». Però res. L'arròs blanc no es decidia a alternar. Feia més o menys un metre setanta-dos i uns gruixos molt irregulars feien recordar aquell ninot de cautxú d'una propaganda de pneumàtics. Sinó que quan es movia una mica la silueta canviava enterament, aprimant-se i posant bons a les cames o en una orel·la o al ventre. Donava la impressió que tinguéssim una mandra descomunal. Però en Guansé l'anà empenyant fins que es tombà i s'adonà de nosaltres. El primer que digué fou: «Tinc gana».

Això ens va animar molt. El posat desesmat i la manifestació que ens feia ajudà el nostre coratge. Ens hi acostàrem una miqueta.

—Sóc el Papet.

—Com? (féu en Guansé).

—Que sóc el Papet.

—El Pepet?

—El Papet. Sí, el Papet, el Papet. Em dic Pa-pet!

—Ah, ja!, el Pepet. (I en Guansé em mirà com volent dir: no ho entenc. Hi deu haver truc.)

I anà acostant-se a l'arròs amb les mans a la butxaca d'uns pantalons amb bosses vagament blaus. S'hi acostà fins a tocar i aleshores, amb vivesa, el punxà amb un filferro que duia per anar a buscar llenya al bosc. I res! Se'l mirà una mica de costat. Li donà rapè i res! Li etzibà una patacada i res! Jo vaig agafar un semaler i fot-li garrotada al cap i a l'espinada i res!

Apretàrem a córrer.

Però al cap d'una mica hi tornàrem.

—Per què ho feu això? Pebrassos. Com si a un esperit tot això li digués res. Ja sou massa grans...

(Estic segur que en Guansé no va gosar mirar-me.)

—I què hi feu aquí?

—Oh! Som exiliats.

—Ja. No sé què vol dir, però tant me fa. Tinc molta gana. Però el més fotut és que no sé on ficar-me el menjar.

—... I... (digué tímidament Guansé) i l'arròs?

—Vaig tenir la mala pensamentada de suprimir-me el cos i ara vaig només amb l'ànima que m'aguanta sense poder menjar quan tinc gana ni beure quan tinc set. Només puc dormir. Em desperto de tant en tant, com ara, així que algú crida que surti el Pepet, però aï! Que això passa tan poques vegades... Es veu que s'ha d'estar molt de mala broma...

—Però qui rediastre ets?

—Jo? Jo? Val! És clar, no em coneixeu. Deu fer tants anys. Era de la colla de Colom. Anava amb els que van descobrir les Amèriques: era l'encarregat dels binocles; però de desesperat de tant aguitar i no veure res em vaig suïcidar. Em van fotre el cos a l'aigua.

—Però, tanmateix parieu d'una *dròle* de manera, que diuen aquí.

—Què voleu dir?

—No res, però sembla que teniu preferència per un verb que francament xoca.

—Sí que mireu prim, ara. Haguéssiu sentit el Cristuferens.

—Com?

—Colom, tots l'anomenàvem així aleshores. No solament deia això, sinó tota la rastellera que més val que no us la digui. Tenia un geni que no s'hi podia tenir cara. Encara no veia un núvol ja deia: «L'Amèrica» i tot anava d'orris. Encara no sé com la barca no es va trabucar de tant córrer tots plegats amunt i avall i de banda en banda. Oh, i creieu que a mi va acabar-me els quarts més d'un cop (en aquell temps complèvem amb maravellosos i era un embolic pel pes que feien les calces quan anaves d'un cantó a l'altre). Amb l'obsessió que tenia de descobrir l'Amèrica es pensava que si no l'havíem descoberta el primer dia de navegar era culpa nostra, de qualsevol de la tripulació. I jo era l'ase dels cops per culpa dels maleïts binocles. A cada moment em venia de trascantó per veure si vigilàva. Un dia es va posar una barba postissa per espiar-me creient que així no el coneixeria. I fills meus, em deixava blavejat de tantes estrebades. A qualsevol sotrac de la barca, ja es pensava que tocàvem terra i cames ajudeu-me fins a mi i, zas!, estrebada als binocles que arribaren a fer-me llagues al coll, els duia penjats amb unes corretges. Em va clavar per terra no sé quantes vegades amb la seva història del batzac i un dia que li vaig gastar una broma, havia enganxat al vidre posterior dels binocles una fotografia de l'Arc de Berà, de l'alegria de creure que ja hi érem començà a cridar com un esperitat arrossegant-me per les corretges al coll amunt i avall de les escales del barco que amb una mica més aquell dia ja em moro. Que no hi hauria perdut res, perquè ja no vaig aguantar gaire. Us dic que allò no era viure. Ja en tenia prou. I li vaig deixar una carta certificada dient-li que es f... l'Amèrica on volgués però que jo, jo, de l'Amèrica no en tenia ni per una dent i que me les guillava. Ah!, però vaig jugar-li una mala passada. Sinó que després moltes vegades quan hi penso m'n' repenedixo i tot...

—Us vàreu barallar?

—No, que és cas! Si era un tros d'àngel a pesar de tot. No, jo només el tenia avorrit per aquella fúria de ficar-se en camises d'onze vares. Ell volia descobrir l'Amèrica i si no era l'Amèrica no volia saber res més de res. Si en vàrem arribar a descobrir de mars i terres i de cels i de què sé jo què. Si vosaltres no en sabeu ni de la missa la meitat. Si us explicués el que vàrem arribar a veure i a descobrir us quedàreu de pedra. De coses misterioses i de miracle no en vulgueu imaginar més! D'illes i continents on vides que no sospiteu ens feien obrir els ulls com unes taronges a cabassos. Però el Cristuferens, avall. Tossut i tossut com un mussol: l'Amèrica. Mireu, ara ja us ho puc dir, hi ha un lloc cap allà passades les Formosa (perquè no us penséssiu que a l'Amèrica hi anéssim de dret! I ca! L'Atlàntic i el Pacífic els vam passar i reparar deu mil vegades, amunt i avall, zas! cap allà, tomem-hi, si semblava que juguéssim a prendes i a no acabar mai), doncs cap al darrera de les illes Formosa, quan s'ha passat l'últim morro hi ha un corrent desesperat que us xucla fins a l'ànima i barco que passa prop barco que engoleix, però nosaltres el lliscàrem pel voraviu i passàrem milles i milles com una fúria que ni el vent podia tòrcer, però quan dominàrem la situació ens voltaren els ulls com mai cap mortal aturaria: érem davant per davant d'una illa d'una bellesa exuberant que ni els tròpics. A mi se m'esquerdà un vidre dels binocles del prodigiós espant; heu de pensar que en aquell lloc milers i milers de dones, sense-cap-home!, d'una beutat sobrenatural ens allargaven els braços i ens cridaven amb una veu més dolça que el canari i semblava que volien venir cap a nosaltres ficant-se al mar, però tenien por de l'aigua... i Colom, sorrut: l'Amèrica.. I bé, voleu que us digui com eren aquelles dones? Doncs tenien dos davants. No sé si em podreu entendre. Encara les veig aclucant els ulls: en lloc de tenir esquena, a l'esquena hi tenien el pit també, exactament igual del davant que del darrera. Dues cares, dos ventres, dos, en fi no hi havia manera que us donessin l'esquena. Us dic que mai, mai no podreu...

—I des d'aleshores que vas perdut? —Interrompé en Guansé que descobrí darrera nostre tot de nassos. I era que de mica en mica tothom s'havia anat acostant.

—No, perdut, no. Però no sé on dar-la.

—Escolteu, i allò de la mala passada a Colom?

—Ah sí, sinó que me n'havia anat cap a una altra banda tot xerrant. Vaig fotre els binocles al mar, abans de matar-me. Per això va trigar tant després a tocar terra. Havia de posar-se la mà sobre els ulls per visera, si volia mirar al lluny... Ja ho haureu vist en gairebé tots els monuments que li han fet després, que es fa ombra amb la mà. Us imagineu si no arribo a llençar els binocles la patxoca que farien ara tots els monuments a Colom amb la seva estàtua mirant al lluny amb uns binocles lligats al coll?

(En Guansé, no sé per què, però estava vagament interessat a fer-li canviar de conversa i insistí encara.)

—I dóna molt d'avorriment això d'ésser esperit?

—Bastant. Fins el dia del judici final, que encara el més calent és a l'aiguera, t'has de fer uns farts d'esperar, sense saber on dar-la, com us deia, que és una santa launa.

—I no tens colla? (En Guansé estava destapat: amb un parlar tot dolç, gairebé melindrós, semblava disposat a un interrogatori.)

—Eis esperits no en tenim. Cadascú va per ell. És molt difícil topar-te amb algun altre. D'això en diem «fer el tàndem». Fa poc vaig tenir un encontre amb l'esperit de Job. Però fill meu! No vaig poder aguantar-lo. Encara es queixa.

—Deu ésser molt vell.

—Psè! Va més tou que jo; però s'aguanta, el lladre.

—Home!

—Ei, en el bon sentit de la paraula. Veus? No m'agrada aquesta sala.

(En aquell moment, no sé per què, vaig pensar en algú: en Jou.)

—A nosaltres tampoc.

—No l'heu feta vosaltres?

—No.

—Ja. Que encara és viu el rei?

—Quin rei?

—El rei catòlic, ves.

—Em sembla que no (va dir-li en Guansé tímidament donant-se uns copets al pit i avançant lleugerament el cap com en actitud de pensar).

—Quina pintal! Encara el veig gratant-se l'esquena amb el cetro. Estic fastiguejat. No sé què fer.

—No facis res.

—Ja ho faig. Bé, no faig. A veure si encara no sabré enraonar ara! De totes maneres el no fer res et colla. Vaig tenir una hora tonta de suïcidar-me, no ho feu pas.

—Però els altres esperits que no s'han suïcidat, se la campen?

—Et diré, almenys ho fan veure. Hi ha gent com Neró, per exemple...

(Havia fet dos badalls i vaig tenir por d'ésser mal vist. M'admira que en Guansé tingué tant aguant. I es veu que com jo els altres havien fet igual: ara l'un ara l'altre havien anat desapareixent i només quedava, al menjador, un petit grup al voltant d'un tauler d'escacs, on vaig arraulir-me sortint gairebé de puntetes de la sala de música.)

Eren tres quarts d'una i encara plovia. A fora. I la partida d'escacs havia acabat amb taules amb la desesperació de la dona de l'Armengod que se les havia hagudes amb en Berenguer. És allò de la planeta de les persones. Una vegada a la festa major de Gràcia un passerell em tirà la planeta i ja m'ho digué ben clar: «Fortunat en el joc menys als escacs.» I per això jo no m'enfadava mai quan feia escac al rei a en Berenguer, que en sabia molt més que jo però sovint la pifiava. Però aquell vespre la partida havia durat massa per deixar amb taules a la dona de l'Armengod i sortiren del menjador mastegant tatxes tots plegats. Només en Berenguer, indignat, tenia calma i em deia referent a la darrera jugada: «Tenia el cavall aquí, jo que li venço la torre i la partida a can Taps. Ves què hi veus? Taules, i sempre seran taules. No sé de què es queixa si tot ha vingut que el Pebràs m'ha distret xiulant *"Pique la balène"* i m'he deixat matar la reina...»

—No sé com tens tanta paciència...

—Mira, no tinc son. No t'ho creuràs, però quan arriba aquesta hora, oi, Rosa? Allí, ara em creia que era aquí encara i pobreta deu dormir com una santa.

—La una a prop.

—Doncs, mira, no tinc son. No sé què ho fa però cada dia quan arriba aquesta hora sembla que m'hagi de llevar. I tothom ha desfilat?

—Sí; és a dir, no: el Guansé encara les hi clava, veig.

—El Guansé? I ara, si ell a aquestes hores cada dia somnia en Tarragona.

—No pas avui.

—És aquí al costat? Veig que encara hi ha el llum encès. I què hi fa?

—Està molt embalat amb l'Esperit.

—Quin esperit?

—L'Esperit. Que no hi eres?

—No t'entenc.

—Sí, aquest vespre s'ha presentat un esperit. Han fet una broma i se'ls ha presentat un esperit.

—Vinga, home. És aquell que està amb en Guansé...? Oi! Tu. Escolta, t'asseguro que no hi entenc res... Què és allò?

—L'Esperit.

—Allò tan blanc com un bufanúvols.

—Sí, home, com haig de dir-t'ho? L'Esperit. L'Esperit d'un tal Pepet.

(I en Berenguer, picat per l'absurd, amb les mans al darrera, actitud molt peculiar seva, i caminant com si no hi donés importància, s'acostà als noctàmbuls.)

—Bona nit i bona hora —digué, i a l'acte ja se n'hauria anat en arribar al seu costat.

—Hola. Mira (digué decantant-se a l'Esperit), un altre, en Berenguer. On eres?

—Tu diràs, la partida de cada vespre. (L'escena era tota estranya. L'Esperit potser no havia comprès res i no havia piulat, completament desentès de la situació. Però en Berenguer cregué just de trencar el silenci i, amable, afegí:) Vostè juga als escacs?

—Com diu?

—Si sap jugar als escacs, vostè?

—Sí, i tant. No faltava més.

—Per què no feu una partida? —feu Guansé, eixugant-se els ulls.

(Allò era massa: tant me feia que em veïessin com no, com si m'empaitessin vaig pujar l'escala de quatre gambades i cinc minuts més tard ja roncava. No vaig voler saber res més.)

L'endemà tot el castell n'anava ple. I fora del castell també: a cal forner, a la taverna, l'agutzil, el capellà, la dona del carter darrera la reixa, atacaren Sanson amb basarda: «I doncs, un Esperit?»

Però Sanson no en sabia res perquè amb Bernard, el seu fill, cada dia es colgaven com les gallines. Calgué una investigació, i havent-li fallat Marcel, que feia dos dies que no es movia del graner on feia unes «Memòries de com es perdé Barcelona», hagué de sotmetre a un interrogatori a tota la gent que el vespre abans es trobava a la sala de música quan es produí la fantàstica aparició.

Així, Sanson pogué afirmar que la història de l'Esperit semblava certa, encara que en el fons del fons no acabava d'empassar-s'ho.

Guansé li féu una narració mig fantàsica de la veritat. I només en Berenguer li parlà amb crueta: «Allò no és un esperit, allò és una tova».

—Però vostè hi jugà una partida d'escacs?

—No senyor. Pot ésser tan esperit com vulgui, però d'escacs no n'havia vist mai. No sabia absolutament quina cosa eren. I a no ésser per en Guansé hi ha un drama. Jugava amb els escacs com si fossin bales: i feia servir la reina de balot.

(Sanson no perdé la sang freda i tornà a repintar el parquet on jugava el seu fill, aquesta vegada de blau cel i anà remugant pels dintres que aquella nit si li volien gastar la broma de l'Esperit, aviat ho acabaria, perquè telefonaria a la Gran Lama.)

ADDENDA A «L'ESPERIT DE ROISSY»**

«De vegades m'han cridat i he pogut sortir, sinó que em passa una cosa molt curiosa: no em queda memòria. Només tinc memòria per les coses de quan era viu. I la resta em queda d'una manera molt vaga. Recordo per exemple que una vegada vaig sortir i em vaig estar dos-cents disset anys en un far. No sé si fou el far de les Bermudes. Només recordo que a cada moment es moria la gent. Si en vaig arribar a conèixer de gent allí, cada dos per tres, nyac, al cove. Homes, dones, criatures, allò era el no parar mai. I el complicat que eren els enterraments. En vaig veure de totes menes. Amb aquests dos-cents anys potser ben bé vaig veure fer l'ànec seixanta persones en el far. Estic que no feien res més.»

En una altra sortida només recordo les paraules començades amb erra.

Ara no sé, sembla que hi ha com una mena de plaga al cel, en l'aire, que em fa recordar els mosquits de quan era viu; una mena de bestialtes et claven cada picada que de vegades m'haig de gratar un dia seguit. I he notat que passa des que us les doneu a fer guerra.»

Personatges que hi surten:

L'esperit

Guansé

L'autor

Berenguer (Benguere)

La dona de l'Armengod (juga als escacs i es fa amiga de l'Esperit)

Gasch

Bernard (fill petit de Sanson)

Sanson (majordom del castell) (Aubergiste)

Marcel (un grec que escrivia «Memòries de com es perdé Barcelona»)

L'Armengod

El faune (aquell ximple de la flauta)

Les dues gràcies (les dues noies de Rubens que venien a fer esport, exnudies)es

El Zamora (filantrop espanyol que caçava talps i eriçons i cultivava muguet en una palangana)

El Pebràs

L'Oca (el Clapés en la persona del noi Murjà)

El Tavernes (M. Pujol, borraxo vermell i bon home, com mut)

El capellà

L'Alcalde

La dona del secretari

El prefecte de Lagny

El Rodríguez Matta, al piano

El Quita-Puntos

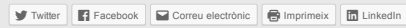
L'escapellà amb la mulier-exmajordoma que van a Amèrica
La Sigüenza i la Trini (duetto que canten cançons gallegues)
El Paz (defensa de Barcelona)
El Prado (història de la sublevació de Jaca, no dient-ne Jaca)
La dona del Quita-puntos i la filla Anette
La noia de la dona de l'Armengod
La bruixa del Guansé que el feia anar a fer llerya
Els coulemels i les maduixes
La Gran Lama
Les trinxeres i l'agricultura (llaurar el parc per fer cebes)
L'altre fantasma-esperit que no arriba a sortir però que vinga a fer el rellotge a cada cambra
El Pujals i l'altre que jugaven a la ratlleta. I li feia fàstic el pollastre
El Discòbol, idoi del Gasch
Les minyones per tots els racons amb els més joves
El portuguès del violí
El Polanco (tota la seva tragèdia passa només com a nota sentimental en el conte)
L'Alonso, pintor. El gran simpàtic
I el Cuiner amb la Mitela d'en Gasch i les bicicletes

* Se m'ha de perdonar deixar a l'editor explicar de qui es tracta. (N. de l'A.)

**Afegim a aquest conte el text d'un parell de folis amb l'apunt de noves anècdotes de l'Esperit i una llarga llista de personatges, que Trabal guardava amb l'original mecanoscrit (N. de l'E.)

Conte publicat per gentilesa de la Fundació La Mirada, Sabadell

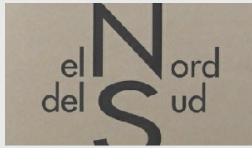
Comparteix això:

Relacionats

Raul Garrigasat
A "El recuperat"

Perico Pastor
A "El recuperat"

Antoni Martí Monterde
A "El recuperat"

Categoria : El recuperat

Etiquetes : Donat Putx, Francesc Trabal

← Perico Pastor

Andrea Jofre →